

Relația omului cu locul

Relația omului cu locul în care trăiește, muncește, petrece devine o preocupare importantă a societății în care trăim. Afacerile prospere ale investitorilor în designul interior și în imobiliare se bazează pe interesul oamenilor față de loc.

Relația pe care omul o stabilește cu locul, indiferent că este acasă, biroul de la servicii, restaurant, parc, este de natură „personală”. Adică, trebuie să se regăsească pe sine, să-și regăsească particularitățile psihologice, culturale, sociale în locul în care se simte bine. Mediul este unul conținător. Adaptarea la mediu se face pasiv, după criteriul similitudinii, omul nu face altceva decât să caute locul care seamănă cu el, care îl reprezintă. Față de acest mediu se nasc percepțiile de *deja vu*.

Adaptarea activă la mediu este cea în care se modifică mediul după propriile nevoi, intenții, aspirații. Astfel, locul în care petreci o mare parte din zi suportă transformările aduse pentru a-l individualiza, a-l încărca cu mărcile propriei persoane: obiecte personale cu rol tranzitoriu, de legătură între impersonal și familiar, diplome care să ateste calificarea profesională, fotografiile cu familia etc., în general, obiecte „de acasă” care formează un mic altar. Creatorul – omul „sfințește locul” - transformă locul pentru a se putea recunoaște în el, pentru a crea iluzia că mediul îl conține, pentru a comunica nonverbal cât mai mult. Oamenii preferă să se exprime pe sine non-verbal, prin hainele pe care le poartă, prin obiectele pe care le etalează, prin mediul care-l reprezintă, decât să facă precizări verbale despre propria persoană. Mediul este, în acest caz, subordonat omului narcisic și supus schimbărilor datorită sentimentului uman de atotputernicie.

Cu locul numit „acasă” se stabilește o relație intimă, pulsională și narcisică. Este cel care te ascunde, te izolează și securizează față de societate, este locul în care tu faci regulile, este locul care îți provoacă plăcere sau neplăcere, este locul în care lași măștile sociale și te privești des în oglindă. Există și un fel de profesie care subliniază dedicația pentru „acasă”, cea de casnică sau casnic. Schimbul energetic, „cuantic”, cu obiectele din casă reprezintă dorința de posesiune, de marcarea a teritoriului „al meu”. Omul, în acest loc, regresează la infantil, jucând în alt scenariu, de tip parental.

Există un tip de relație cu locul, bazată pe indiferență afectivă. Reacțiile de tipul „nu-mi pasă în ce loc muncesc, în ce loc trăiesc” sau „nu-mi găsesc locul” exprimă lipsa investiției afective față de loc, dar și nemulțumirea față de ceea ce face sau ceea ce este în acea etapă.

gabriela.romanet@imagossite.ro

© Gabriela Romanet